

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Ing. M. V.**, zastoupeného Mgr. Tomášem Voldánem, advokátem, se sídlem Praha 1, Haštalská 760/27, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 376/1, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. listopadu 2012, č. j. 2012/86511-421, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. května 2013, č. j. 4 Ad 7/2013 - 48,

takto:

- I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Vymezení případu

[1] Na základě žádosti ze dne 2. května 2011 Úřad práce České republiky, krajská pobočka pro hlavní město Prahu (dále jen „úřad práce“) zařadil žalobce do evidence uchazečů o zaměstnání. Zaměstnanec úřadu práce postupně žalobci stanovoval termíny osobních jednání tak, že je uváděl na kontaktním listu uchazeče o zaměstnání č. e. ABD-1217/2011-03/04 (dále jen „kontaktní list“); seznámení s termínem osobního jednání pak žalobce stvrzoval svým podpisem na kontaktním listu. Takto měl být na jednání 22. listopadu 2011 stanoven termín příští schůzky na 21. února 2012, což žalobce, jak bude dále uvedeno, činí sporným.

[2] Dne 9. února 2012 úřad práce obdržel od Fakultní nemocnice Královské Vinohrady potvrzení ze dne 26. ledna 2012 vydané na žádost žalobce, podle něhož byl žalobce hospitalizován v období od 9. ledna do 11. ledna 2012 a dále od 22. ledna 2012 do 26. ledna 2012 a jeho zdravotní stav odpovídá stavu pracovní neschopnosti.

[3] Dne 18. dubna 2012 úřad práce e-mailem vyzval žalobce k doložení zprávy o zdravotním stavu ve lhůtě do 30. dubna 2012 s odůvodněním, že se nedostavil na sjednaný termín schůzky dne 21. února 2012 a nedoložil doklad prokazující pracovní neschopnost. Následně úřad práce zahájil z moci úřední řízení ve věci vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání pro maření součinnosti s úřadem práce bez vážného důvodu, jež mělo spočívat v nedodržení stanoveného termínu návštěvy 21. února 2012; zahájení správního řízení bylo žalobci oznámeno 26. června 2012.

[4] Právní zástupce žalobce úřadu práce 4. července 2012 doručil své vyjádření, v němž uvedl, že „*návštěvu úřadu toho dne skutečně nevykonal, avšak stalo se tak výlučně pro jeho vážný zdravotní stav, [pročež] nemohl plnit povinnosti uložené úřadem práce*“; přílohou úřadu práce předestřel posudek o invaliditě ze dne 14. května 2012, který u žalobce konstatuje vznik invalidity II. stupně ode dne 9. března 2012.

[5] Rozhodnutím úřadu práce č. j. ABD-517/2012-03/04 ze dne 17. srpna 2012 byl žalobce podle § 30 odst. 2 písm. e) a odst. 3 a § 31 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání ode dne 21. února 2012 z důvodu maření součinnosti s úřadem práce. Prvostupňový správní orgán konstatoval, že žalobce předložením lékařských zpráv doložil existenci vážných zdravotních obtíží v době od listopadu 2011 do ledna 2012 a v květnu 2012, avšak nevysvětlil svoji absenci dne 21. února 2012.

[6] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž uvedl: „*Uchazeč skutečně zmeškal termín návštěvy stanovený na 21. 2. 2012, nicméně stalo se tak z vážného důvodu, kterým byl jeho nepřítomný zdravotní stav. ... V období mezi druhou a třetí hospitalizací, kam náleží stanovený termín schůzky, uchazeč ... prakticky nebyl schopen se o sebe postarat, tím méně mohl plnit povinnosti uložené úřadem práce. ... Ze stejného důvodu, kdy myšlenky uchazeče se zabýraly jinými, existenciálními starostmi, nebyla úřadu podána ani omluva za zmeškaný termín.*“ Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. listopadu 2012 č. j. 2012/86511-421 o podaném odvolání rozhodl tak, že výraz „§ 30 odst. 2 písm. e)“ nahradil slovy „§ 30 odst. 2 písm. f)“ a ve zbytku výrok napadeného rozhodnutí potvrdil.

[7] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. listopadu 2012 č. j. 2012/86511-421 (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalobu, ve které především namítal, že ke schůzce ze dne 21. února 2012 nebyl vůbec předvolán, a neexistoval proto důvod pro jeho vyřazení z evidence uchazečů. Žalobu však Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 16. května 2013 č. j. 4 Ad 7/2013-48 zamítl. Dospěl k závěru, že žalobce byl při osobním jednání dne 22. listopadu 2011 prokazatelně seznámen se stanovením termínu návštěvy na den 21. února 2012, což bylo stvrzeno podpisem žalobce vedle údaje o tomto datu na kontaktním listu.

II.

Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[8] Proti rozsudku městského soudu ze dne 16. května 2013 č. j. 4 Ad 7/2013-48 (dále jen „napadený rozsudek“) podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost, ve které namítal, že se městský soud nedostatečně zabýval námitkami stěžovatele stran nepřehledně vedené evidence jeho návštěv na úřadu práce. Stěžovatel zpochybňoval skutečnost, zda z konkrétního umístění podpisu uchazeče na kontaktním listu lze dovodit skutečnost, že vzal na vědomí povinnost dostavit se na úřad práce dne 21. února 2012.

[9] Ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 15. července 2013, jež Nejvyšší správní soud posléze zaslal stěžovateli na vědomí, uvedl žalovaný, že v řízení před správními orgány stěžovatel namítal toliko nepříznivý zdravotní stav a nevznel žádné námitky týkající se nepřehlednosti vedení evidence návštěv na kontaktním listu. Z kontaktního listu navíc vyplývá, že stěžovatel byl o termínech návštěv vyrozumíván vždy stejným způsobem a vždy stejným způsobem (podpisem) je bral na vědomí.

III.

Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., byv vázán rozsahem a důvody, které byly uplatněny v kasační stížnosti. Ačkoli stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatnil kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném právním posouzení věci, z obsahu kasační stížnosti (námitka proti skutkovým zjištěním, k nimž městský soud dospěl) vyplývá, že stěžovatel podal kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[11] Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[12] Podle § 30 odst. 2 písm. f) zákona o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, krajská pobočka úřadu práce uchazeče o zaměstnání z evidence uchazečů o zaměstnání rozhodnutím vyřadí, jestliže bez vážných důvodů maří součinnost s krajskou pobočkou úřadu práce. Podle § 31 písm. c) zákona o zaměstnanosti uchazeč o zaměstnání maří součinnost s úřadem práce, jestliže se nedostaví na krajskou pobočku úřadu práce nebo kontaktní místo veřejné správy ve stanoveném termínu bez vážných důvodů [§ 5 písm. c)]. Podle § 5 písm. c) bodů 6 a 7 zákona o zaměstnanosti vážné důvody spočívají mimo jiné ve zdravotních důvodech, které podle lékařského posudku brání vykonávat zaměstnání nebo plnit povinnost součinnosti s úřadem práce při zprostředkování zaměstnání, nebo v jiných vážných osobních důvodech, například etických, mravních či náboženských, nebo důvodech hodných zvláštního zřetele.

[13] V nyní projednávané věci byl stěžovatel z evidence uchazečů o zaměstnání rozhodnutím úřadu práce vyřazen. Dle napadeného rozhodnutí mařil součinnost s úřadem

práce tím, že se nedostavil v předem stanoveném termínu, aniž by dodatečně doložil vážné důvody své nepřítomnosti. Stěžovatel však namítá, že nebylo dostatečně prokázáno, že by s ním byl termín jednání stanovený na den 21. února 2012 skutečně sjednán, resp., že by byl o tomto termínu prokazatelně vyrozuměn. Záznam stanoveného termínu jednání na kontaktním listu není dle stěžovatele veden na standardizovaném formuláři; podpis stěžovatele je nadto umístěn před poznámkou s datem příští návštěvy, a zkoumaný text tedy neuzavírá. Nemůže jím být vyjádřen souhlas, resp. vzetí daného termínu na vědomí.

[14] Z kontaktního listu obsaženého ve správním spise Nejvyšší správní soud zjistil, že v projednávané věci existoval mezi stěžovatelem a úřadem práce zavedený systém. Stěžovatel byl při osobní návštěvě na úřadu práce vždy seznámen s termínem příští návštěvy. O této skutečnosti byl veden záznam na kontaktním listu. V levé části tabulky předtištěné na přední straně kontaktního listu (sloupec „*Dostavil se*“) byl otiskem datového razítka zaznamenán termín uskutečněního jednání, který byl následně stvrzen podpisem zaměstnance úřadu práce. Ve vedlejším sloupci („*Záznam jednání*“) byly uváděny skutečnosti, jež byly předmětem projednání mezi uchazečem a úřadem práce. V pravé části předtištěné tabulky (sloupce „*Dostaví se*“, „*Podpis*“) byl uveden termín příští návštěvy s konkrétním datem a časem. Tyto údaje bral stěžovatel na vědomí podpisem umístěným pod textem (při jednání konaném dne 2. května 2011 a 15. června 2011) či vedle textu (při jednání konaném dne 21. září 2011) a v takto sjednaném termínu se stěžovatel vždy na úřad práce následně dostavil. Zavedený systém ručně psaných záznamů byl zachován i na zadní straně kontaktního listu, která již neobsahovala předtištěnou sloupcovou tabulku. Celkem se takto uskutečnila tři jednání.

[15] Na základě daných skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k názoru, že stěžovatel byl v souladu se zavedeným systémem na posledním jednání konaném 22. listopadu 2011 prokazatelně seznámen s termínem následujícího jednání, které se mělo konat 21. února 2012 v 9.00. Tento termín vzal svým podpisem na vědomí. Tomu odpovídá poznámka s datem a časem příští návštěvy na pravé zadní straně kontaktního listu, opatřená podpisem stěžovatele. Pravost tohoto ani jiných svých podpisů na kontaktním listu stěžovatel v řízení nerozpíral, pouze poukazyval na jeho neprůkazné umístění. Tato námitka však neobstojí, neboť podpis byl umístěn v dostatečné blízkosti u údaje sjednaného únorového termínu, zcela v souladu se zavedenou praxí, kterou stěžovatel v minulosti respektoval. Ostatně skutečnost, že si stěžovatel byl pravděpodobně (nějakého) smluveného termínu vědom, nepřímě prokazuje i to, že si stěžovatel u Fakultní nemocnice Královské Vinohrady vyžádal potvrzení své hospitalizace a aktuálního zdravotního stavu, které sama nemocnice 9. února 2012 odeslala úřadu práce.

[16] Tento závěr podporuje i skutečnost, že námitku neprůkazného seznámení stěžovatele s termínem jednání stěžovatel v průběhu celého správního a následného soudněsprávního řízení neuplatňoval setrvale; vznesl ji až v řízení před městským soudem. V řízení před správními orgány stěžovatel pouze omlouval svoji nepřítomnost a uváděl, že stanovený termín zmeškal z vážných zdravotních, resp. osobních důvodů, které mu plnění povinností uložených úřadem práce znesnadňovaly. Tyto námitky se však vzájemně logicky vylučují. Přezkum námitky existence vážných důvodů, pro které se stěžovatel na úřad práce ve stanovený den nedostavil, totiž současně předpokládá, že stěžovatel o stanoveném termínu věděl. Jinak řečeno, nelze přesvědčivě namítat neseznámení

stěžovatele o termínu jednání (která zapříčinila absenci stěžovatele) a současně tvrdit, že se stěžovatel na jednání nedostavil z vážných osobních důvodů.

[17] Zvolenou procesní strategií stěžovatel vymezil rozsah přezkumu prováděného městským soudem (arg.: „žalobce především namítá, že mu obsah [kontaktního listu], konkrétně skutečnost, že by mu jím byla ukládána povinnost dostavit se v uvedený termín na úřad práce, není známa“). Ten se proto soustředil na posouzení, zda byl stěžovatel s termínem jednání prokazatelně seznámen. Přitom konstatoval, že stěžovatel svou neúčast na stanoveném jednání řádně neodůvodnil, protože žalovaný rozhodl o jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání v souladu se zákonem. Zpochybňoval-li pak stěžovatel v řízení o kasační stížnosti pouze závěr městského soudu stran stanovení termínu jednání, Nejvyšší správní soud ani neměl procesní prostor k úvaze, že stěžovatelova osobní situace v inkriminované době po prodělaném závažném onemocnění a s tím souvisejících hospitalizacích a operacích omlouvá jeho nepřítomnost vážnými osobními důvody, resp. důvody hodnými zvláštního zřetele podle § 5 písm. c) bodu 7 zákona o zaměstnanosti, anebo zdravotními důvody podle § 5 písm. c) bodu 6 zákona o zaměstnanosti. Pro úplnost zbývá dodat, že se městský soud, ani Nejvyšší správní soud nezabývaly stěžovatelovými námitkami stran tzv. systému DONEZ, neboť napadené rozhodnutí se povinnostmi vyplývajícími z tohoto systému nijak netýkalo.

[18] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že kasační námitka stěžovatele neobstojí a že městský soud v napadeném rozsudku věc posoudil správně. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost ve smyslu § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. vyhodnotil jako nedůvodnou a zamítl ji.

[19] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný měl ve věci úspěch, podle obsahu spisu mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu nebyla jejich náhrada přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. ledna 2014

senátu

JUDr. Petr Průcha
předseda